

ΣΑΙΞΠΗΡΟΥ

Ο ΕΡΩΤΟΠΑΘΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

6.

Αν πάρε ταίρι ή μουσική και ή ποιηση ή γλυκειά...
Αδερφή τάχα κι αδερφός δέν είναι; — τι μεγάλη
Πού θάναι ανάμεσα σ' έμέ κ' εμένα ή ερωτιά,

7.

Είταν ώρατο πρωτ, κ' ή ερωτορήγισσα ή γλυκειά,
Κι από τό γαλατάλευκο έρωτ της περιστόρι
Χλωμότερη (μέ τον καμμό, γιατί δέν την νρηφά

8.

Ανθος λαμπρό, ρόδο εΐσμο, νωρίς νεκροκομμένο,
Πού άνθδ σε κόψαν κ' ή ήνοισή σ' είδε να μαραθής!
Διάφανο της Ανατολής

Θρηνώ γά σε, μ' να θρηνώ καμμό δέν έχω αίτια
Τάχα στή διαθήκη σου μ' άφηκες τό παραμικρό;

[1] Ο John Dowland, ζακουσεμνος Άγγλος λαγουσιέ-
ρης, του καιρού του Σαίξπηρου, κοσμογορισμένος, πού έκαικε
και λαγουσιέρες του τότε βασιλιά της Δανιαρκίας (1562

Μ' άφηκες όμως πού πολύ παρ' δ,τι είχα μανία,
Γιατί από σένα τίποτα δέν καρτερούσα εγώ.
Ναί, φίλη μου άκριβή, ζητώ συμπάθειο από τ'ά σένα:

9.

Στήν Άφροδίτη δίπλα ο νιος δ' Άδωνης έκαθόταν
Σέ ήσσιο μυρτιάς, κι αυτή άρχισε να του ερωτολογη.
Αηγώντας του πώς ο θεός δ' Άρης την ώρεγόταν,

Μετάφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

«ΕΝ' ΑΗΛΟΝΙ»

[Τό ποίημα αυτό του Κωστή Παλαμά, στο-
λίδι του «Νουμά» στό φύλλο της 22 του πε-
ρασμένου Άπριλ, είχε την ευγένεια να στεί-
λει στον ποιητή του, τεχνικά μεταφρασμένο σε
μουσικούς Ιταλικούς στίχους, ο σοφός έλλη-
νιστής καθηγητής κ. Π. Ε. Παβολίνης:]

L' USIGNOLO

Il giardino del chiuso palagio
com' è muto, com' è solitario!
è dintorno il rumore affollato,
l'eco viva dell' ampia città.

Nel giardino, là dove più fitti
ad un nido s' intrecciano i rami,
venne e pose il suo trono canoro
l' usignuolo, soave cantor.

E al disopra del grido dell' uomo,
dell' ozioso latrare del cane,
al disopra di stanco tumulto
— o tu anima lieta di April! —

sopra tutte le tristi bestemmie,
tu, librato su tutte le voci,
dominando ogni cosa più vile,
canti il canto divino di amor!

[P. E. PAVOLINI μετάφραση.]

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ZOSETTE MA FEMME

Δυό λέξεις για τήν κωμωδία που έπαιξαν μαζί
ή Νέα Σκηνή και τό θέατρο του Συντάγματος, όχι
για να επικρίνω τό έργο που εκκρίθηκε καθώς έπρεπε
από τόσους κριτικούς γάλλους, πολύ περισσότερο

Γιατί τό αντικείμενο του κομματιού μπορεί να
ειπωθ' με λίγες λέξεις. Ένας μεσήλικος 42 χρονώ
μπεκιάρης και συνηθισμένος να ζή όπως ζούν στο
Παρίσι οι μπεκιάρηδες, που έλλη δουλειά δέν έχουν

τόσο μεγάλη σημασία — θ' χρειαστούμε να τής βγά-
λουμε τό έμπυο, με μια κοψιά στο νεφρί.

Σάστιας δ' Αντρέας. Δέν τό χωρούσε ο νοός του
μέ τί θ' ήρθε ο ίδιος ο άθροπος που τις εζη του
Μάρτη μιλούσε για τό νεφρί π'ε γιατρεμένο, μπο-
ρούσε τις είκοσι εζη να μιλήση για νεφροκοψίες, να

«Πυελονεφρίτ, πυελονεφρίτ, φίλε Κύριε!
Πυελονεφρίτ διαγνωστικέσαμε κι άπαρχής!»
Άπόρησε όμως ο Άντρέας πολύ περισσότερο τέσο-
σερεις μέρες κατόπι, στή πέμπτη, τριάντα, σάν ήρθε ο
κ. Άρτός κι άξαφνα του ξεμυστερέφτηκε πώς ίσως

δ' έβρισκε, κι ώστόσο έμπυο έχουμε. Άπό πού ν'έρχε-
ται; Άπό τά φύματα, που ίσως ίσως ή αναλύση
κάμποσε φορές δέν τα φανερώνει. Τό λοιπό θ' ή μό-
λιασε στον άδυνατισμένο τον οργανισμό του κοριτσιού
καμιά ύστερογεννητη φυματίωστ που τής τρώει τώρα
και τό νεφρί της. Για τή φούσκα μήτε λόγο. Πότε
φρόντισε κιόλας για τή φούσκα; Τό νεφρί, να, τόσο

τρικιά τα συνηθισμένα μας, ή συνηθισμένη μας ή θε-
ραπεία, πλυσίματα τής φούσκας, νιτράτο, γκομενό-
λαδο, σταλαζιές, ό τι θέλεις, και σόντες όσο έμνη-
σκε στο κρεβάτι, ακατάπαρτες. Μ' άφτά και τα
παρόμοια κάτι καταφέρνει, κάπως προκόψανε ως τις
εζη του Μάρτη μ' άλλα λόγια, χρειάστηκε αφού
λαθέψανε και στραβοπατήσανε μια φορά, να μπούνε

Ο Άντρέας, με τήν άκκατάλακτη πομονή του,
με τή γεωμετρική του τήν καλοσύνη, ταχτικά τα-
χτικά, φρόντιζε για τήν κατινούλα, ένα ένα τής έ-
δινε τα γιατρικά της. Ο καινέμος! Νόμισε μια στι-
μούλα, τις εζη του Μάρτη, πώς γλύτωσε ή ταλαι-